

Dag 63, vrijdag 25 mei 2018. Gisteren was het een latertje en pas na 19:00 in de gites. En 37 kilometer in de benen, dus na het boekhandel/UPS-servicepunt verhaal vond ik het welletjes. Het was een mooie dag gisteren met veel kleine dorpjes en kerkjes, en in één dorpje stond bij de kerk nog een aparte toren waar je via een minuscuul klein trapje naar boven kon (zie de foto's). Onderweg nog 3 Françaises, Hélène, Fabiola en Ludivine tegengekomen die richting St. Hillaire gingen en morgen (vandaag dus) richting Saintes. Zij kenden ook weer een aantal voor mij bekende pelgrims en zo wordt het langzaam aan een aardige groep met bekenden die zich richting Saint-Jean-Pied-de-Port begeeft. De gite in Saintes was recht onder de basiliek en dat zie je aan de muren. Helaas waren honden niet toegestaan, dus Paul-Henri en Lino hebben een ander onderkomen moeten zoeken. En dan nu vandaag. Na het ontbijt gaan we één voor één op weg. Vincent als eerste, maar die gaat vandaag ook een stuk verder dan Pons. Dan Françoise, vervolgens ga ik, en Eric en Alain, die vandaag de eerste dag gaan lopen trekken de deur achter zich dicht. Na een paar kilometer zie ik Paul-Henri en Lino lopen en ga er op af. Dan blijkt dat Lino gisteren zijn poot heeft bezeerd en hij loopt mank. Het kan betekenen dat ze vandaag naar huis gaan. Paul-Henri kijkt het nog even aan. Ik ga als laatste weg bij Paul-Henri, en het is begonnen met regenen. Het eerste stuk doe ik nog met regenjas en rugzakhoes, maar de regen blijft aanhouden. In een dorpje zie ik vanuit mijn ooghoek boven aan de straat een bord, wat duidt op een eettentje/bar en ga er op af. Het is een lokaal barretje gecombineerd met supermarkt. Ik neem een koffie en hang mijn spullen te drogen op. Tijdens het gesprek merkt de barvrouw op dat ongeveer een uur geleden een andere pelgrim langs is gekomen. Ik denk in eerste instantie aan Vincent, maar als ik hoor dat hij een tatoeage op zijn been had, weet ik dat het Laurent is geweest. Hij gaat ook naar Pons, dus die ga ik weer zien vandaag. Na de koffie pak ik voor de eerste keer deze Camino de poncho en berg ik de andere spullen op. Het loopt lekker en er is veel ruimte onder de cape, en ik blijf goed droog, ook de rugzak, waarvoor een extra stuk aan de poncho zit. Het heeft wat weg van Quasimodo, zo met een grote bochel op mijn rug. Ongeveer 6 kilometer voor Pons en rond de lunch, kom ik langs een schitterende overdekte pelgrimshalte. Er is verder niemand, maar er ligt een gastenboek met bekende namen. Vandaag zijn al gepasseerd: Vincent, en ja hoor... Laurent, Françoise, Eric en Alain. En daarvoor zie ik de namen van Paolo en Jean-Marc, die gisteren hier geweest zijn. En Dietmar is hier op 18 mei richting het Noorden langsgesproken. Na de lunch wordt het weer beter, en krijgt de poncho mooi de kans om te drogen. Net voor Pons berg ik poncho weer op en loop met redelijk weer richting de Donjon van Pons, een markante rechthoekige toren. In de toren is het Office du Tourisme, waar ik een stempel krijg en doorverwezen wordt naar de halte voor de Saint Jacques de Compostelle gangers. Deze gite de pèlerins waar ik slaap vanavond staat naast het Hopital de pèlerins. Dit staat op de werelderfgoedlijst van Unesco en dateert uit de 12e eeuw. Als ik aankom staat Eric buiten foto's te maken, de rest is binnen. En daar zie ik Laurent. We zijn blij elkaar weer te zien en praten bij over de afgelopen dagen. Dan is het tijd om me te installeren (rugzak bij een bed zetten, opdekken en spullen te drogen ophangen), en te gaan douchen. Daarna tijd om nog even rond te kijken buiten, want het is droog geworden en de zon schijnt. Op een bordje op de deur van het Hopital lees ik dat het nog 1183 kilometer is naar Compostella. Ik merk dat als je eenmaal over de helft bent, dat de tijd sneller lijkt te gaan, maar gelukkig heb ik nog 50 dagen voor de boeg. Kijk, dat klinkt al beter. Niet meer aftellen, maar wat heb ik nog te gaan! Eric en Alain (broers) gaan het dorp in om te eten. Françoise, Laurent en ik blijven in de gite en weer hebben we mooie gesprekken over het rondtrekken, het leven en de toekomst van alle drie. Een ding weet ik alvast wel voor een volgende keer: ik neem een beginpunt, een doel, een globale weg en gaan. De rest komt onderweg wel. Ruimte om nog meer rond te kijken op één plaats, ruimte om te blijven hangen en ruimte om van richting te veranderen als ik dat zou willen. En een volgende keer gaat er komen! Ik weet alleen nog niet waar, wanneer en in welke vorm. En aan het einde van de dag ben je alweer vergeten dat het geregend heeft... Via een SMS krijgen we te horen van Paul-Henri dat hij samen met Lino op de trein naar huis is gestapt. Toen ik ze vanmorgen zag leek me dat ook het beste, maar dan is het moeilijk en des te moediger van hem om die beslissing te nemen. Au Revoir Paul-Henri et guéris vite Lino!

